

Finansminister ved Sagens forrige Behandling gjorde opmærksom paa, nemlig den, at da en Embedsmand, der efter en meget kort Tjenestetid gaaer af, kun faaer en overordentlig ringe Deel af sin Gage i Pension, kunde det efter Bestemmelsen, som den nu er affattet, hælde sig, at Enkens Pension blev større end Embedsmandens Pension vilde blive, dersom han gif af, og da dette var et Misforhold, som man ikke kunde billige, har Udvalget foreslaaet det her anførte Tillæg. Paa Forslaget under Nr. 20 er Udvalget gaaet ind af de Grunde, som jeg ved Sagens forrige Behandling tillod mig at udvikle, nemlig at det ikke kan være ligegyldigt for Embedsmændene, om de kunne bringes i en saadan Stilling, at de kunne skaffe deres Børn en fuldstændig Oplærelse og Opdragelse, og hvortil, efter de Begreber, som herske mellem dem selv om hvad der hører til en fuldstændig Opdragelse, Tiden ikke kan stilles kortere end det 18de Aar. Der blev af adskillige ærede Medlemmer under Sagens forrige Behandling gjort den Bemærkning, at i saa Fald burde man ogsaa forlange Tiden for Invalidernes Børn til det 18de Aar; for disse ærede Medlemmer vil jo denne Indvending nu være hævet, da der jo igaar blev vedtaget, at ogsaa Invalidernes Børn skulle have Pension til det 18de Aar. Jeg antager derfor, at disse ærede Medlemmer ville samtykke ogsaa i nærværende Forslag, da det jo ikke kan være deres Hensigt at ville stille Embedsmændene mindre fordeelagtigt end den øvrige Deel af Befolkningen.

C. S. Hansen: Det vil være i det ærede Things Grindring, at i Lovforslaget, hvortil Udvalget sluttede sig, indeholdtes den Bestemmelse i 8de S. at Embedsmændenes Enker kunne, efter Omstændighederne, af Kongen tilstaaes et Tilskud af 10 til 50 Rbd. til deres Pension for hvert usorforget Barn indtil dets 18de Aar. Ved den anden Behandling blev der stillet et Forslag, hvorefter det ønskedes indskrænket til det 15de Aar, og dette gif igjennem. Jeg har ikke fundet, at dette burde være saaledes; jeg vil bede det ærede Thing betænke, at det ikke er Ret, som der her tales om, for Enken at faae denne lille Understøttelse, men at det er gjort afhængig af Om-

stændighederne, og af Kongens Bevilling. Den Byrde, der efter denne Bestemmelse, dersom den bliver vedtagen, vil falde paa Statskassen, vil, efter min Formening, kun blive af en ringe Betydning. Naar Embedsmænd afgaae i de lavere Embeder, saa ere de jo i Almindelighed kun lavt gagerede, og deres Enker ville ogsaa kun have hvist Ubetydeligt at leve af. Naar en Embedsmand f. Ex. har tjent i 20 Aar og kun har omtrent 1000 Rbd. at leve af, saa vil hans Enke, efter hvad der er vedtaget, kun faae 62½ Rbd. i Pension, foruden den Overlevelsesrente, der er paalagt ham at forskaffe hende; naar en slig Enke hendsidder med 3, 4 eller 5 Børn under 18 Aar, saa vil man dog vistnok finde, at det i sig selv er haardt nok, at hun skal, paa Grund af den ubetydelige Indtægt, pludselig rive sig ud af den Kreds, hvori hun har bevæget sig medens Manden levede, men det vil være langt haardere, hvis hun skal afbryde i Utide, og det kalder jeg det med det 15de Aar, den Opdragelse, som hun og hendes Mand har søgt at skaffe Børnene, og som ikke kan være noget synderlig begrundet i den Alder. Jeg har derfor fundet, at man burde udstrække Hjælpen indtil Barnet havde fyldt det 18de Aar. For de høiere stillede Embedsmænd vil det være yderst sjældent at noget Barn vil falde Statskassen til Byrde, de faae jo i Almindelighed ikke de høiere Embeder, førend de ere i en langt fremrykket Alder, og der vil sjelden kunne findes Børn efter dem, som ikke have overskredet det 18de Aar. Jeg kan saaledes ikke finde, at der kan være nogen Betænkelighed ved at gaae ind paa dette Forslag. Jeg vil tillige tillade mig at gjentage, hvad den ærede Ordfører allerede har udhævet, at man allerede har taget denne Alderstærmin for Invaliderne (Neil), idet man tilstaaer disses Børn en Livrente indtil det 18de Aar. Vel har man villet paa-beraabe sig som Modvægt, for at man skulde tilstaae Enkerne nogen Hjælp til deres usorforgete Børn, den usorforlige Maade, man tidligere er gaaet frem paa, ved usorforholdsmæssige Bevillinger til Enker og Børn, men jeg troer, at det er ubilligt, at man vil bruge slikt Argument; thi for Eftertiden staaer det jo i Thingets Magt at hæmme slige Ordener, og